

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/112/2015
Identifikačné číslo spisu: 1013201774
Dátum vydania rozhodnutia: 25.01.2018
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1013201774.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a z členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Jozefa Hargaša v právnej veci žalobcov: 1/ C. G., narodená XX. septembra XXXX, bytom v R., 2/ G. W., narodený XX. E. XXXX, bytom v R., obaja právne zastúpení: JUDr. Alena Kaplanová, K., so sídlom v Piešťanoch, Nám. 1. mája 14, proti žalovanému: Okresný úrad Bratislava, Odbor opravných prostriedkov, so sídlom v Bratislave, Tomášikova 46, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného z 19. júla 2013, č. 880/129/2013, o odvolaní žalobcov v 1/ rade a 2/ rade proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 17. apríla 2015, č.k. 6S 235/2013-101, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 17. apríla 2015, č.k. 6S 235/2013-101 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného z 19. júla 2013, č. 880/129/2013 z r u š u j e a v r a c i a vec žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný j e p o v i n n ý nahradiť žalobcom trovy odvolacieho a prvostupňového konania za zaplatené súdne poplatky vo výške 140,- € a trovy právneho zastúpenia vo výške 331,12 €, na účet právneho zástupcu žalobcov, v lehote do 30 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Odôvodnenie

I.

Rozhodnutie krajského súdu

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom zo 17. apríla 2015, č.k. 6S 235/2013-101 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“ a „rozhodnutie krajského súdu“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia v 1/ a 2/ rade domáhali preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného z 19. júla 2013, č. 880/129/2013 (ďalej v texte len „rozhodnutie žalovaného“), ktorým Obvodný pozemkový úrad v Bratislave zamietol odvolanie žalobcov a potvrdil rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu v Bratislave, Odboru prvostupňového rozhodovania z 9. mája 2013, č.k. 4560/04, zn. 510/2010/2230/2013-KKO (ďalej v texte len „rozhodnutie prvoinštančného správneho orgánu“), ktorým Obvodný pozemkový úrad v Bratislave, Odbor prvostupňového rozhodovania rozhodol, že vo veci

nároku na vydanie nehnuteľností parcela č. 4109/5, výmera 455 m², druh pozemku záhrada a parcela č. 4109/6, výmera 388 m², druh pozemku záhrada, zapísaných v PKV č. 2010, k.ú. N., uplatneného žiadateľmi C. G. a G. W., zastúpených na základe plnomocenstva Mgr. K. G., ktoré bolo ukončené rozhodnutím Obvodného pozemkového úradu v Bratislave č.k. 4560/2004, zn. 2660/10/510/10/MPO z 18. mája 2010, právoplatným 14. júna 2010, nepovoľuje obnovu konania. Krajský súd účastníkom konania náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd v napadnutom rozhodnutí poukázal na ustanovenia § 1 písm. a/ a písm. b/, § 2 ods. 1 až ods. 3, § 3 ods. 1, § 5 ods. 1 až ods. 3 a ods. 5 a § 8 ods. 3 zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov a uviedol, že predpokladom navrátenia vlastníctva k pozemkom alebo priznania náhrady za nehnuteľnosti, ktoré nie je možné vydať podľa reštitučného zákona bolo, aby si oprávnená osoba uplatnila reštitučný nárok na pozemkovom úrade v zmysle § 5 ods. 1 uvedeného zákona a súčasne preukázala splnenie zákonných podmienok oprávnenej osoby ustanovených v § 2 ods. 1 a ods. 2 ako aj to, že žiadané nehnuteľnosti prešli v zákonnej dobe (od 25.02.1948 do 01.01.1990) na štát alebo inú právnickú osobu v dôsledku skutočností taxatívne ustanovených v § 3 ods. 1 až ods. 3, právo na navrátenie vlastníctva alebo priznanie náhrady si oprávnená osoba uplatnila v lehote ustanovenej v § 5 ods. 1 (do 31.12.2004) a žiadané pozemky ku dňu odňatia mali charakter pôdy podľa § 1 ods. 1, a že žiadané nehnuteľnosti neboli vydané podľa zákona o pôde (zákon č. 229/1991 Zb.).

Ďalej krajský súd uviedol, že na konanie o nárokoch oprávnených osôb v zmysle zákona o pôde sú príslušné pozemkové úrady podľa § 5 reštitučného zákona v spojení s § 32 ods. 1 písm. c/ zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách.

Z obsahu spisu podľa krajského súdu vyplynulo, že k vydaniu predmetných pozemkov nedošlo podľa zákona č. 229/1991 Zb., pretože žiadosť rodičov žalobcov bola podaná po uplynutí zákonom určenej prekluzívnej lehoty (žiadosť z 12.05.1995, list Obvodného úradu Bratislava IV. z 15.05.1995).

Krajský súd skonštatoval, že pre konanie pozemkového úradu o navrátení vlastníctva k pozemku alebo rozhodnutie o priznaní práva na náhradu podľa § 6 ods. 2 a ods. 3 reštitučného zákona platia všeobecné predpisy o správnom konaní, teda ustanovenia zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) podľa § 5 ods. 3 reštitučného zákona.

Ďalej krajský súd uviedol, že správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správneho orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Na žiadosť správneho orgánu sú štátne orgány, orgány územnej samosprávy, fyzické osoby a právnické osoby povinné oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre konanie a rozhodnutie (§ 32 Správneho poriadku).

Podľa krajského súdu z administratívneho spisového materiálu v danej veci vyplýva, že 22.11.2004 si žalobcovia uplatnili reštitučný nárok ako oprávnené osoby, ktoré však spolu so žiadosťou nepredložili doklady potrebné pre preukázanie svojho uplatneného nároku. Doklady, presne špecifikované vo výzve z 24.11.2004, nepredložili ani v určenej lehote. Z dôvodu nesplnenia výzvy, napriek upozorneniu na následky, bolo konanie zastavené.

Krajský súd ďalej poukázal na ustanovenia § 14 ods. 1 a ods. 2 a § 24 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) a konštatoval, že rozhodnutie o zastavení konania bolo doručené žalobcom ako i dotknutým osobám, a to Hlavnému mestu Slovenskej republiky Bratislava a Slovenskému pozemkovému fondu, a toto nadobudlo právoplatnosť 14.06.2010.

Krajský súd následne poukázal na ustanovenie § 62 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní

(správny poriadok) a uviedol, že skutočnosťami alebo dôkazmi sa rozumejú také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré účastník v pôvodnom konaní nemohol uplatniť buď vôbec, pretože ich v tom čase nepoznal, alebo preto, lebo ich bez vlastnej viny nemohol uplatniť (dlhodobá neprítomnosť svedka, nedostupná listina a pod.). Za nové skutočnosti alebo dôkazy na účely obnovy konania však nemožno považovať také skutočnosti alebo dôkazy, o ktorých účastník v čase pôvodného konania vedel, ale z akéhokoľvek dôvodu ich neuplatnil.

V danom prípade podľa krajského súdu z obsahu spisu ako i z vyjadrení účastníkov konania vyplýva, že žalobcovia vo výzve z 24.11.2004 boli vyzvaní na predloženie originálov alebo overených kópií dokladov, ktorými žalobcovia preukážu svoje oprávnenie k pôvodnému vlastníkovi, dokladov o vlastníctve nehnuteľností pred prechodom na štát, aktuálnu identifikáciu parciel s odkazom na orgán, ktorý na ich vyžiadanie doklady vyhotoví ako i doklady preukazujúce prechod vlastníctva k nehnuteľnosti v období od 25.02.1948 do 01.01.1990 do vlastníctva štátu alebo inej právnickej osoby podľa § 3 ods. 1 zákona. Žalobcovia boli zároveň vyzvaní, aby preukázali, že kúpna zmluva bola podpísaná v tiesni a súčasne za nápadne nevýhodných podmienok. Žalobcovia v tejto súvislosti boli zároveň vyzvaní o nahlásenie mien a adries dvoch svedkov, ktorí za účelom preukázania tiesne a nevýhodných podmienok kúpnej zmluvy budú vypočutí na ústnom konaní.

Z obsahu spisu podľa krajského súdu ďalej vyplýva, že žalobcovia v určenej lehote požadované doklady nepredložili, napriek tomu, že o ich existencii museli vedieť, prípadne nepožiadali v určenej lehote žiaden orgán o súčinnosť. Je zrejmé, že uzavretá kúpna zmluva z 01.07.1987 bola dvojstranným právnym úkonom, a teda v prípade, ak sa originál predmetnej zmluvy nenachádzal v držbe žalobcov, táto sa mala nachádzať u druhej zmluvnej strany, ktorá by bola povinná v prípade, ak by sa na ňu účastníci konania obrátili, predložiť originál zmluvy príslušnému správne mu orgánu. Žalobcovia v konaní nepreukázali, že vyvinuli akúkoľvek aktivitu za účelom zabezpečenia požadovaných dokladov z príslušnej správy katastra, kde sa všetky právne dokumenty archivujú. Zo spisu vyplýva, že žalobcovia až žiadosťou z 11.03.2013 žiadali Magistrát Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy o sprístupnenie informácie týkajúcej sa dotknutých pozemkov. Žalobcovia opätovne, napriek informácii o tom, v koho prospech bol založený list vlastníctva (Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava) nevyvinuli žiadnu aktivitu za účelom zadovážania originálu kúpnej zmluvy ani originálov ďalších požadovaných dokladov. Žalobcovia taktiež v konaní nepreukázali, že predmetná kúpna zmluva uzavretá pôvodnými vlastníkmi bola realizovaná v tiesni alebo za nápadne nevýhodných podmienok.

Krajský súd poukázal na ustanovenie § 34 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) a skonštatoval, že z dokladov, ktoré tvoria obsah spisu ako i z vyjadrení účastníkov konania, teda vyplýva, že neboli splnené podmienky na obnovu konania, pretože zavinením účastníkov konania - žalobcov, ich nečinnosťou, nemohli byť v pôvodnom konaní uplatnené dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie. Žalobcom bola poskytnutá dostatočná lehota na obstaranie dokladov, boli poučení o tom, kde možno časť dokladov získať a napriek tomu žalobcovia do zastavenia konania nevyvinuli žiadnu aktivitu na ich obstaranie. Zároveň v uvedenej, správnom orgánom určenej, ani v následnej lehote až do vydania rozhodnutia o zastavení konania (ani dlhšie časové obdobie po jeho vydaní) neboli aktívni vo veci zabezpečenia príslušných dokladov.

Podľa názoru krajského súdu, práve v dôsledku nečinnosti a pasivity žalobcov došlo k zastaveniu konania vo veci žiadosti žalobcov o vydanie nehnuteľnosti z 19.11.2004. Požadované doklady, tak ako boli špecifikované správnym orgánom v jeho výzve z 24.11.2004, neboli zo strany žalobcov doložené ani spolu s ich žiadosťou o obnovu konania.

Na základe uvedených dôvodov dospel krajský súd k názoru, že neboli splnené podmienky na obnovu konania podľa § 62 ods. 1 Správneho poriadku, rozhodnutie žalovaného bolo vydané v súlade so zákonom, krajský súd v konaní správnych orgánov nezistil vadu, ktorá by mala vplyv na zákonosť napadnutého rozhodnutia, a preto žalobu podľa § 250 ja ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zamietol.

O trovách konania krajský súd rozhodol s prihliadnutím na ustanovenie § 250k ods. 1 Občianskeho

súdneho poriadku tak, že žalobcovi nepriznal ich náhradu, vzhľadom na jeho neúspech v konaní a žalovaný nemá na náhradu trov konania zo zákona nárok.

II.

Odvolyvanie žalobcov

Žalobcovia v 1/ a 2/ rade podali riadne a včas prostredníctvom svojej právnej zástupkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 17. apríla 2015, č.k. 6S 235/2013-101 odvolanie (ďalej len „podané odvolanie“), v ktorom sa domáhali aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „odvolací súd“) zmenil rozhodnutie krajského súdu tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vráti vec žalovanému na ďalšie konanie, pretože rozhodnutie žalovaného nie je v súlade so zákonom alebo aby odvolací súd zrušil rozhodnutie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V podanom odvolaní žalobcovia uviedli, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnemu skutkovému zisteniu (§ 205 ods. 2 písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku), rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku) a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 205 ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku).

Ďalej žalobcovia skonštatovali, že krajský súd v rozhodnutí uviedol, že z obsahu spisu vyplýva, že žalobcovia v určenej lehote požadované doklady nepredložili, napriek tomu, že o ich existencii museli vedieť, prípadne nepožiadali v určenej lehote žiadny orgán o súčinnosť. Rovnako krajský súd uviedol, že uzavretá kúpna zmluva z 1. júla 1987 bola dvojstranný právny úkon, a teda v prípade, ak sa originál predmetnej zmluvy nenachádzal v držbe žalobcov, táto sa mala nachádzať u druhej zmluvnej strany, ktorá by bola povinná v prípade, ak by sa na ňu účastníci konania obrátili, predložiť originál zmluvy príslušnému správne orgánu.

Podľa žalobcov z rozhodnutia krajského súdu nie je možné zistiť, na základe akých dôkazov a skutočností krajský súd dospel k takémuto tvrdeniu. Kúpna zmluva podpísaná predávajúcimi 29. júna 1987 a kupujúcim 1. júla 1987, ako dvojstranný právny úkon (ktorej originál ani overená kópia dodnes nebola správnym orgánom od príslušného subjektu vyžiadaná), mala účastníkov na strane predávajúcich: C. W. a G. W., rod. Q. (čo sú právni predchodcovia žalobcov, teda nie žalobcovia) a na strane kupujúceho: Výstavba hl. M. SSR Bratislavy (čo je v súčasnosti neexistujúci subjekt).

Žalobcovia v určenej lehote podľa ich tvrdenia nielen, že nevedeli, kde sa originál kúpnej zmluvy z 1. júla 1987 nachádza (nakolko neboli jej účastníkmi), ale ani si ju nemohli od druhého účastníka vyžiadať. Žalobcovia správne orgánu predložili to, čo mali k dispozícii (kópiu kúpnej zmluvy). Žalobcovia si riadne uplatnili svoj reštitučný nárok v zmysle § 19 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb., predložili podanie, ktoré spĺňalo náležitosti aj podľa osobitného právneho predpisu, ktorým v tejto veci je zákon č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom.

Osobitný zákon podľa žalobcov neurčuje žiadne ďalšie špeciálne náležitosti podania a preto podanie žalobcov malo spĺňať len všeobecné náležitosti podania v zmysle § 19 ods. 2 správneho poriadku, čo aj spĺňalo. Preukazovanie skutočností uvedených v podaní, nie je osobitnou náležitosťou podania. Ak by aj žalobcovia pripustili, že by mohlo ísť o osobitnú náležitosť podania, potom je nutné konštatovať, že žalobcovia predložili kópiu kúpnej zmluvy z 1. júla 1987, preukázali skutočnosti uvedené v § 3 ods. 1 písm. j/ zákona č. 503/2003 Z.z., teda podanie spĺňalo aj osobitné náležitosti.

Ďalej žalobcovia uviedli, že žalovaný trval na predložení originálu kúpnej zmluvy, alebo overenej kópie kúpnej zmluvy (t. j. na ďalšom dokazovaní), hoci vedel, že žalobcovia nedisponujú takým dokladom. Ak by správny orgán vedel, kde sa nachádza originál kúpnej zmluvy, tak by postupoval podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku a obstaral by si potrebné podklady pre rozhodnutie. Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné poklady pre rozhodnutie.

Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Správne orgány sú povinné poskytnúť účastníkom konania pomoc a poučenie, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu. Správny orgán v konaní o reštitučnom nároku podľa žalobcov nekonal v zmysle uvedených zákonných ustanovení. Nepoučil účastníkov konania, ako majú konať. Podľa žalobcov je však najdôležitejšie to, že ani účastník ani správny orgán nevedel, kde sa kúpna zmluva nachádza a tak v pôvodnom konaní nemohlo dôjsť k jej predloženiu. Ak by to bol správny orgán vedel, bol by si kúpnu zmluvu vyžiadal od príslušného subjektu. Žalobcovia majú za to, že nielen správny orgán, ale ani účastníci konania, nevedeli o tejto skutočnosti, a preto sa neobrátili (ani jeden) na príslušný subjekt. Nevedeli, kde sa originál kúpnej zmluvy nachádza.

Až po zastavení konania podľa žalobcov vyšli najavo nové skutočnosti, ktoré môžu mať podstatný vplyv na rozhodnutie a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníkov konania. Až v tom čase bolo zistené, že originál zmluvy sa nachádza u Magistrátu Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislava.

Ďalej podľa žalobcov krajský súd uviedol, že žalobcovia v konaní nepreukázali, že vyvinuli akúkoľvek aktivitu za účelom zabezpečenia požadovaných dokladov z príslušnej správy katastra, kde sa všetky právne doklady archivujú. Účastníci konania v takomto zmysle neboli správnym orgánom poučení a okrem toho na príslušnej správe katastra nie je archivovaný originál kúpnej zmluvy, ktorú správny orgán požadoval od účastníkov konania.

Ďalej krajský súd uviedol, že žalobcovia až žiadosťou z 11. marca 2013 žiadali Magistrát Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislava o sprístupnenie informácie týkajúcej sa dotknutých pozemkov. Žalobcovia neboli poučení správnym orgánom v konaní o takejto možnosti a ani samotný správny orgán túto možnosť nevyužil napriek tomu, že mu to zákon ukladá. Nie je preto správne následnú iniciatívu účastníkov konania pripísať ich nečinnosti v predchádzajúcom období.

Ďalej krajský súd podľa žalobcov uviedol, že žalobcovia napriek informácii o tom, v koho prospech bol založený list vlastníctva (Hlavné mesto SR Bratislava) nevyvinuli žiadnu aktivitu za účelom zadováženia originálu kúpnej zmluvy a v konaní nepreukázali, že kúpna zmluva bola uzatvorená v tiesni, alebo za nápadne nevýhodných podmienok.

Zo spisu podľa žalobcov vyplýva, že účastníci vyvinuli aktivitu, mali záujem o získanie kúpnej zmluvy, ale Hlavné mesto SR Bratislava im ju odmietlo vydať s tým, že o kúpnu zmluvu má požiadať správny orgán, ktorému ju vydajú. Pokiaľ ide o preukazovanie tiesne a nápadne nevýhodných podmienok - to nie je podľa žalobcov otázkou obnovy konania, ale v prípade, ak bude obnova konania povolená, to bude dokazovanie v reštitučnom konaní.

Účastník konania nemohol v konaní, ktoré bolo zastavané, navrhnuť dôkazy, vyžiadať kúpnu zmluvu od subjektu, u ktorého sa nachádza, na podporu svojich tvrdení, ktoré sú mu známe, lebo mu nebolo známe, kde sa kúpna zmluva nachádza. Nezakladá sa teda podľa žalobcov na skutočnostiach a dôkazoch tvrdenie, že neboli splnené podmienky na obnovu konania, pretože zavinením účastníkov konania - žalobcov, ich nečinnosťou, nemohli byť v pôvodnom konaní uplatnené dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie. Žalobcovia majú za to, že ide o nesprávne skutkové zistenie a nesprávne právne posúdenie veci.

Ďalej krajský súd podľa žalobcov uviedol, že v dôsledku nečinnosti a pasivity žalobcov došlo k zastaveniu konania vo veci žiadosti žalobcov o vydanie nehnuteľností z 19. novembra 2004. Požadované doklady, tak ako boli špecifikované správnym orgánom v jeho výzve z 24. novembra 2004 neboli zo strany žalobcov doložené ani spolu s ich žiadosťou o obnovu konania.

Žalobcovia trvajú na tom, že nie nečinnosťou a pasivitou žalobcov došlo k zastaveniu konania. Počas konania nik nevedel, kde sa nachádza kúpna zmluva a dôvod, prečo kúpna zmluva nebola doložená ani k žiadosti o obnovu konania je, že po zastavení konania o reštitučnom nároku nebol získaný originál kúpnej zmluvy, vyšla len najavo nová skutočnosť, ktorá by mohla mať podstatný vplyv na rozhodnutie a nemohla sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníkov konania. Touto skutočnosťou je zistenie, že

originál kúpnej zmluvy sa nachádza u subjektu Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislava (a nie na katastri).

Žalobcovia dodnes nemajú kúpnu zmluvu ani jej overenú kópiu, nakoľko im ju Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava odmietlo vydať. Žalobcovia nie sú účastníkmi tejto kúpnej zmluvy.

Pre žalobcov tiež ide stále o nedostupnú listinu. Okrem toho žalobcovia zistili, že v čase, keď mali uplatnený reštitučný nárok, právny subjekt, v držbe ktorého je originál kúpnej zmluvy, previedol (i keď mu to zákon zakazoval) nehnuteľnosti žalobcov na iný subjekt a povolením obnovy konania a otvorením reštitučného konania dôjde ku konaniam, ktoré by mohli mať nežiaduci dopad na Magistrát Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy.

Zároveň podľa žalobcu krajský súd v konaní nepostupoval v súlade s ustanovením § 250 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a § 250 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, a napadnuté rozhodnutie nie je v súlade so zákonom.

Účastníkmi konania, ktoré začalo na návrh žalobcov, sú žalobca a žalovaný. Podľa § 250 ods. 1 druhá veta Občianskeho súdneho poriadku platí, že krajský súd aj bez návrhu uznesením priberie do konania účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté.

Je nesporné, že počas súdneho konania zo spisu správneho orgánu vyplynulo, že subjektom, ktorý bol v čase uplatnenia reštitučného nároku žalobcov zapísaný ako vlastník dotknutých nehnuteľností bol Magistrát Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislava, ktorý v rozpore so zákonom (čiže neplatnou zmluvou) v čase, keď bol uplatnený reštitučný nárok, previedol časť nehnuteľností na ďalší subjekt (TINAMA, s.r.o., Bošáňho 9, Bratislava 841 01, IČO: 35 889 969). Reštitučný nárok bol uplatnený 22. novembra 2004.

K prevodu nehnuteľností došlo podľa žalobcov zmluvou z 28. decembra 2006. Minimálne účastníka Magistrát Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislava, mal krajský súd zo zákona pribrať do konania podľa § 250 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, čo sa však v konaní nestalo. Ak by krajský súd konal v súlade s uvedeným ustanovením zákona, nedošlo by k porušeniu zákona.

Žalobcovia v 1/ a 2/ rade prostredníctvom svojej právnej zástupkyne, podaním z 12. mája 2015 zaslali odvolaciemu súdu doplnenie odvolania, v ktorom uviedli, že krajský súd v rozhodnutí uviedol, že uzavretá kúpna zmluva z 1. júla 1987 bola dvojstranný právny úkon a teda v prípade, ak sa originál predmetnej zmluvy nenachádzal v držbe žalobcov, táto sa mala nachádzať u druhej zmluvnej strany, ktorú by bola povinná v prípade, ak by sa na ňu účastníci konania obrátili, predložiť originál zmluvy príslušnému správne mu orgánu. S týmto názorom žalobcovia nesúhlasia.

Podľa žalobcov z textu kúpnej zmluvy z 1. júla 1987 nevyplýva, že kupujúcim bol Československý štát s právom hospodárenia NV (resp. správy NV). Takto kupujúci v zmluve nie je označený. Zo zmluvy podľa žalobcov vyplýva, že kupujúcim bol subjekt Výstavba hl. M. SSR Bratislava, čo bola samostatná organizácia s právnou subjektivitou. Išlo o investično-inžiniersku organizáciu NV Hl. mesta SSR Bratislavy.

Tato organizácia bola zrušená ku 31. decembru 1990 s tým, že do tohto termínu Výstavba hl. M. SSR Bratislava majetkovo-právne usporiada všetky nehnuteľnosti nadobudnuté z dôvodov novej investičnej výstavby ako aj nadobudnuté jej právnymi predchodcami a s tým, že všetky práva a záväzky zrušenej organizácie prechádzajú dňom 1. januára 1991 na novozriadenú organizáciu Generálny investor Bratislavy (rozpočtová organizácia, ktorá sa stala investičnou organizáciou Národného výboru hlavného mesta SR Bratislavy ku 1. januáru 1991, s právnou subjektivitou).

Žalobcovia ďalej uviedli, že originál zmluvy sa nenachádza ani u kupujúceho Výstavba hl. M. SSR

Bratislava (druhého účastníka zmluvy) ani u jeho právneho nástupcu Generálny investor Bratislavy. Preto trvá na tom, že aj, ak by sa žalobcovia správali podľa názoru krajského súdu a žiadali originál kúpnej zmluvy z 1. júla 1987 u právneho nástupcu Výstavby hl. M. SR Bratislavy, teda u Generálneho investora Bratislava, takúto listinu by nenašli a nemohli doložiť správne orgánu, nakoľko takáto listina sa u právneho nástupcu nenachádza.

Žalobcovia trvajú na tom, že nevedeli, kde sa originál kúpnej zmluvy z 1. júla 1987 nachádza a vzhľadom aj na označenie kupujúceho to ani nemohli vedieť. Až po zastavení konania vyšli najavo nové skutočnosti, ktoré môžu mať podstatný vplyv na rozhodnutie a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníkov konania.

III.

Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu

K podanému odvolaniu sa žalovaný vyjadril listom z 5. júna 2015 a z dôvodu nepreukázania porušenia platných právnych predpisov zo strany krajského súdu navrhol, aby odvolací súd rozsudkom zamietol odvolanie žalobcov a rozhodnutie krajského súdu potvrdil v celom rozsahu.

Žalovaný vo vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že naďalej zastáva názor vyjadrený v liste č. 0164/129/2013 zo 4. novembra 2013 - výzva na vyjadrenie sa k žalobe. Ďalej zastáva názor, že nebola splnená zákonná podmienka podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok).

Podľa žalovaného účelom obnovy konania je odstránenie nedostatkov a vydanie nového meritórneho rozhodnutia. V predmetnej veci nebolo vydané meritórne rozhodnutie a správne konanie bolo právoplatne zastavené v zmysle § 30 ods. 1 písm. d/ zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok).

Podľa názoru žalovaného správne orgány neporušili práva účastníkov predmetného správneho konania, platné právne predpisy a právny zástupca žalobcov v podanom odvolaní neuviedol žiadne nové relevantné dôvody.

V závere svojho vyjadrenia žalovaný uviedol, že zastáva názor, že pri preskúmvaní rozhodnutia žalovaného postupoval prvoinštančný správny orgán v súlade s § 62 a § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) a nepovolil obnovu konania v predmetnej veci. Predmetné rozhodnutie bolo vydané na základe spoľahlivo zisteného skutkového stavu a má predpísané náležitosti.

IV.

Právny názor odvolacieho súdu

V správnom súdnictve preskúmvajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, orgánov územnej samosprávy ako i orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb ako i fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku preskúmvá odvolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom

v žalobcami podanom odvolaní podľa § 212 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku a postupom podľa § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku bez nariadenia pojednávania, keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na webovom sídle odvolacieho súdu (www.nsud.sk <.) po neverejnej porade senátu dospel k záveru, že odvolanie žalobcov v 1/ a 2/ rade je dôvodné.

Podľa § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v správnom súdnictve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi.

V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku súd preskúma aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu, podľa procesných a hmotno-právnych noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Odvolací súd primárne v medziach odvolania preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho súdneho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného (oznámenie žalovaného) v spojení s rozhodnutím prvoinštančného správneho orgánu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Je nutné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej judikatúry nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

Predmetom konania pred krajským súdom bolo preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného z 19. júla 2013, č. 880/129/2013, ktorým Obvodný pozemkový úrad v Bratislave zamietol odvolanie žalobcov a potvrdil rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu v Bratislave, Odboru prvostupňového rozhodovania z 9. mája 2013, č.k. 4560/04, zn. 510/2010/2230/2013-KKO, ktorým Obvodný pozemkový úrad v Bratislave, Odbor prvostupňového rozhodovania rozhodol, že vo veci nároku na vydanie nehnuteľností parcela č. 4109/5, výmera 455 m², druh pozemku záhrada a parcela č. 4109/6, výmera 388 m², druh pozemku záhrada, zapísaných v PKV č. 2010, k.ú. N., uplatneného žiadateľmi C. G. a G. W., zastúpených na základe plnomocenstva Mgr. K. G., ktoré bolo ukončené rozhodnutím Obvodného pozemkového úradu v Bratislave č.k. 4560/2004, zn. 2660/10/510/10/MPO z 18. mája 2010, právoplatným 14. júna 2010 nepovoľuje obnovu konania.

Odvolací súd z predloženého administratívneho spisu zistil, že žalobcovia požiadali o vrátenie vlastníctva k pozemkom v k. ú. N., parcela č. 4109/5 o výmere 455 m², druh pozemku záhrada a parcela č. 4109/6 o výmere 388 m², druh pozemku záhrada, zapísaných v PKV č. 2010 podľa zákona č. 503/2003 Z.z., § 3 ods. 1 písm. j/ (kúpna zmluva bola uzavretá v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok).

Obvodný pozemkový úrad v Bratislave listom z 24. novembra 2004 č. 4560/2004/SBY, vyzval žalobcov aby v lehote do 30. marca 2005 odstránili nedostatky žiadosti o vrátenie vlastníctva k predmetným pozemkom doložením dokladov, okrem iných dokladov preukazujúcich, že nehnuteľnosť v dobe od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 prešla do vlastníctva štátu alebo inej právnickej osoby podľa § 3 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z.z.. Obvodný pozemkový úrad v Bratislave vo výzve uviedol, že týmito dokladmi môžu byť napr. vyvlastňovacie rozhodnutie, kúpna zmluva, konfiškačné rozhodnutie, zmluva o darovaní nehnuteľnosti uzavretá v tiesni, výrok o prepadnutí majetku atď.. Všetky požadované doklady žiadal Obvodný pozemkový úrad v Bratislave predložiť v origináli alebo v overenej fotokópii.

Ďalej odvolací súd zistil, že rozhodnutím z 18. mája 2010 č.j. 4560/2004, zn. 2660/10/510/MPO, Obvodný pozemkový úrad v Bratislave rozhodol o zastavení konania vedeného na Obvodom pozemkovom úrade v Bratislave pod č.j. 4560/2004 vo veci vrátenia vlastníctva k pozemkom v zmysle zákona č. 503/2003 Z.z. uplatneného žalobcami na nehnuteľnosti v k.ú. N., parcela č. 4109/5 o výmere 455 m², druh pozemku záhrada a parcela č. 4109/6 o výmere 388 m², druh pozemku záhrada, zapísaných v PKV č. 2010.

Ako dôvod zastavenia predmetného konania Obvodný pozemkový úrad uviedol, že žiadatelia (žalobcovia) nedoložili doklady, na ktorých doloženie ich vyzval správny orgán výzvou z 24. novembra 2004 č. 4560/2004/SB. Žiadatelia ani nepožiadali o predĺženie lehoty určenej na doloženie chýbajúcich dokladov, ani do vydania rozhodnutia o zastavení konania tieto doklady k žiadosti nedoplnili. Žiadatelia boli o možnosti zastavenia konania poučení.

Žalobcovia podaním z 11. apríla 2013 podali návrh na obnovu reštitučného konania, č.j. 4560/2004, ktoré bolo zastavené rozhodnutím Obvodného pozemkového úradu v Bratislave z 18. mája 2010 č. j. 4560/2004, Zn. 2660/10/510/MPO. V podanom návrhu tvrdili, že sa objavili nové skutočnosti - kúpna zmluva č. 192-44-006-Do a Geometrický plán 243-207-030/1, ktorú žiadatelia (žalobcovia) bez svojej viny nemohli použiť v pôvodnom konaní, z dôvodu, že PKV č. 1010 nebola riadne ukončená a zistené skutočnosti môžu privodiť pre žiadateľom priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

Účastníci konania o povolení obnovy konania doložili k návrhu na obnovu konania podaním z 25. apríla 2013 odpovede Magistrátu Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy, Oddelenia správny nehnuteľností, na žiadosti o poskytnutie informácií podľa zákona č. 211/200 Z.z. z 18. marca 2013, v ktorej uviedli, že na základe kúpnej zmluvy z 1. júla 1987 uzavretej medzi C. W. a manželkou G. bol založený list vlastníctva k časti pozemku „C“ parcela č. 3651/1 v katastrálnom území L. H. zodpovedajúcej PKV parcelám č. 4109/5 a č. 4109/6 v katastrálnom území N. v prospech Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy a z 3. apríla 2013, ktorou bol sprístupnený geometrický plán č. 243-237-030/1. K návrh na obnovu konania priložili žiadatelia aj čestné prehlásenie C. G., že v čase začatia reštitučného konania č. 4560/2004 nedisponovala originálom kúpnej zmluvy č. 192-44-006-Do z 1. júla 1987.

Ďalej odvolací súd z administratívneho spisu zistil, že Obvodný pozemkový úrad v Bratislave, Odbor prvostupňového rozhodovania rozhodnutím z 9. mája 2013, č.k. 4560/04, zn. 510/2010/2230/2013-KKO, rozhodol, že vo veci nároku na vydanie nehnuteľností p.č. 4109/5, výmera 455 m², druh pozemku záhrada a p. č. 4109/6, výmera 388 m², druh pozemku záhrada, zapísaných v PKV č. 2010, k.ú. N., uplatneného žiadateľmi C. G. a G. W., zastúpených na základe plnomocenstva Mgr. K. G., ktoré bolo ukončené rozhodnutím Obvodného pozemkového úradu v Bratislave č.k. 4560/2004, zn. 2660/10/510/10/MPO z 18. mája 2010, právoplatným 14. júna 2010 nepovoľuje obnovu konania.

V uvedenom rozhodnutí prvoinštančný správny orgán najmä skonštatoval, že žiadatelia v reštitučnom konaní, ktorého obnovu žiadajú, v stanovenej lehote požadované doklady nepredložili, ani nepožiadali o predĺženie lehoty na ich predloženie, ani na výzvu inak nereagovali, neodvolali sa ani voči rozhodnutiu o zastavení konania, a ďalej skonštatoval, že žiadatelia disponovali neoverenou kópiou kúpnej zmluvy, je preto veľmi pravdepodobné, že disponovali aj originálom kúpnej zmluvy, resp. dokázali by si zadovážiť jej originál, alebo overenú kópiu. Žiadatelia taktiež mali možnosť požiadať príslušnú správu katastra o vyhotovenie identifikácie parciel, na ktoré si uplatnili reštitučný nárok. Pokiaľ mali pochybnosti, či na jej vyhotovenie stačia údaje, ktoré oni majú o parcelách k dispozícii, mali možnosť sa o tom informovať na príslušnej správe katastra.

Žalobcovia podali proti rozhodnutiu prvoinštančného správneho orgánu odvolanie o ktorom rozhodol žalovaný správny orgán rozhodnutím z 19. júla 2013, č. 880/129/2013, ktorým zamietol odvolanie žalobcov a potvrdil rozhodnutie prvoinštančného správneho orgánu.

Obnova konania sa zaraduje medzi mimoriadne opravné prostriedky, nakoľko sa ňou možno domáhať zmeny už právoplatného rozhodnutia vydaného v správnom konaní. Obnova konania je prípustná len vtedy, ak je splnená aspoň jedna z taxatívne vymedzených alternatívnych podmienok v ustanovení § 62 ods. 1 písm. a/ až e/ Správneho poriadku a zároveň je splnená aj podmienka dodržania subjektívnej a objektívnej lehoty na vznesenie takéhoto návrhu.

Podľa § 62 ods. 1 písm. a/ Správneho poriadku konanie pred správnym orgánom ukončené rozhodnutím, ktoré je právoplatné, sa na návrh účastníka konania obnoví, ak vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania.

Nové skutočnosti alebo dôkazy môžu byť dôvodom obnovy správneho konania iba vtedy, ak existovali v čase, kedy správny orgán konal v pôvodnom správnom konaní. Musí ísť teda o nové skutočnosti alebo dôkazy existujúce v čase konania, ktoré predchádzalo vydaniu správneho rozhodnutia. Ak takéto skutočnosti nastali až po právoplatnosti rozhodnutia (nova causa supervenies), nie sú dôvodom na obnovenie konania.

Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že na obnovu konania nestačí, ak sa po nadobudnutí právoplatnosti vydaného rozhodnutia zistia nové skutočnosti resp. dôkazy. Tieto nové skutočnosti resp. dôkazy musia byť takej kvality, že ak by sa uplatnili v pôvodnom správnom konaní, mohli by zmeniť názor rozhodujúceho správneho orgánu. Je úlohou rozhodujúceho orgánu, ktorý koná o návrhu na obnovu konania, aby posúdil, či konkrétna skutočnosť alebo dôkaz mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie. Ak sú zistené nové skutočnosti alebo dôkazy v porovnaní s výsledkami dôkazov a iných zistení vykonaných v správnom konaní nepodstatné na rozhodnutie vo veci samej, správny orgán návrhu na obnovu konania nevyhoví.

Ďalšou podmienkou, ktorá musí byť kumulatívne splnená je, že nové skutočnosti resp. dôkazy nemohli byť v konaní uplatnené bez zavinenia účastníka konania. Konaním je prvostupňové konanie ako aj odvolacie konanie resp. konanie o rozklade. Dôvod na obnovu konania je splnený iba za predpokladu, že účastník konania skutočnosť alebo dôkaz v čase konania nepoznal alebo vykonanie dôkazu navrhol, ale dôkaz nebol vykonaný resp. vykonanie dôkazu bolo v čase rozhodovania z nejakého dôvodu nemožné.

Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnemu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Na žiadosť správneho orgánu sú štátne orgány, orgány územnej samosprávy, fyzické osoby a právnické osoby povinné oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre konanie a rozhodnutie (§ 32 Správneho poriadku).

Podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný správny orgán nevenoval dostatočnú pozornosť náležitému zisteniu skutočnému stavu veci vo vzťahu k žalobcami uvedenému dôvodu obnovy konania (§ 62 ods. 1 písm. a/ Správneho poriadku), keď jednoznačne skutkovo neustálil, či nové skutočnosti, resp. nové dôkazy, ktoré majú byť dôvodom pre povolenie obnovy konania mohli (nemohli) byť žalobcami uplatnené v reštitučnom konaní č.k. 4560/04 bez ich zavinenia. Otázkou zavinenia je potrebné posudzovať predovšetkým z procesného hľadiska.

Na základe uvedeného odvolací súd konštatuje, že bol daný dôvod pre zrušenie rozhodnutia žalovaného podľa § 250j ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku, keď žalovaný správny orgán nedostatočne zistil skutkový stav pre posúdenie danej veci.

Na záver odvolací súd uvádza, že zo spisu krajského súdu vyplýva, že krajský súd v čase rozhodovania o podanej žalobe nemal k dispozícii reštitučný spis č.k. 4560/04, pričom skutočnosti rozhodné pre povolenie, resp. nepovolenie obnovy konania nemožno zistiť zo spisu o povolení obnovy reštitučného

konania. Krajský súd preto nemohol náležite preskúmať zákonnosť rozhodnutia prvoinštančného a žalovaného správneho orgánu.

Reštitučný spis č. k. 4560/40 nemal k dispozícii ani odvolací súd, a preto bol daný dôvod pre zrušenie rozhodnutia žalovaného správneho orgánu aj podľa § 250j ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, keď rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné pre neúplnosť spisov správnych orgánov, resp. z dôvodu, že súdu neboli predložene spisy.

Odvolací súd z uvedených dôvodov rozhodnutie krajského súdu zmenil podľa § 250ja ods. 3 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku tak, že rozhodnutie žalovaného z 19. júla 2013, č. 880/129/2013 zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku, keď zistenie skutkového stavu je nepostačujúce pre posúdenie veci a 250j ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, keď rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné neúplnosť spisov správneho orgánu, resp. z dôvodu, že spisy neboli súdu predložené a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní bude povinnosťou žalovaného správneho orgánu na základe doplneného dokazovania spoľahlivo zistiť skutkový stav, predovšetkým upriamiť svoju pozornosť na to, či žalobcovia vyvinuli dostatočnú procesnú aktivitu v reštitučnom konaní, ktoré má byť obnovené a podľa výsledkov dokazovania rozhodnúť, či žalobcovia mohli v reštitučnom konaní uplatniť tvrdené nové skutočnosti alebo nové dôkazy bez svojho zavinenia, či tieto skutočnosti majú podstatný vplyv na rozhodnutie vo veci a v nadväznosti na toto zistenie rozhodnúť v súlade so Správnym poriadkom (§ 62 a nasl.) a zákonom č. 503/2003 Z.z. o povolení (nepovolení) obnovy reštitučného konania, svoje rozhodnutie riadne a presvedčivo zdôvodniť, rešpektujúc právny názor odvolacieho súdu.

V.

Trovy prvostupňového a odvolacieho konania

O trovách prvostupňového a odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku, s § 224 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku a s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku. Žalobcovia mali v konaní úspech, nárok na náhradu trov konania si uplatnili (§ 151 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), preto im odvolací súd priznal náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania.

Žalobcom patrí náhrada trov prvostupňového a odvolacieho konania za zaplatený súdny poplatok za žalobu a za odvolanie v sume 2 x 70,- €, spolu 140,- €. Nakoľko boli žalobcovia zastúpení advokátom, patrí im aj náhrada trov konania pozostávajúca z trov právneho zastúpenia. Pri určení výšky týchto trov odvolací súd vychádzal z § 11 ods. 4 vety prvej a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov.

Konkrétne, žalobcom, odvolací súd priznal náhradu trov konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia v konaní pred krajským súdom za dva úkony právnej služby v roku 2013 a to prevzatie a príprava zastúpenia 25. októbra 2013 - 130,16 eur, písomné podanie na súd z 20. novembra 2013 - 130,16 €, k tomu zodpovedajúci režijný paušál v sume 2 x 7,81 € - 15,62 € a všetko zvýšené o 20% DPH, teda celkovo 331,12 €, čo zodpovedá sume vyčíslenej žalobcami v podaní z 22. novembra 2013. V konaní pred odvolacím súdom si trovy odvolacieho konania žalobcovia nevyčísľili (§ 151 ods. 1 a ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku, s § 224 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku a s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku).

Celkovo odvolací súd priznal žalobcom náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania pozostávajúcu zo zaplatených súdnych poplatkov za žalobu a za odvolanie v sume 140,- € a náhradu trov konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia vo výške 331,12 €.

Žalovaný v konaní úspech nemal, nevzniklo mu právo na náhradu trov konania, navyiac keď správne

orgánu zo zákona náhrada trov konania v správnom súdnictve neprináleží.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.